

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **J. D.**
bytem
zastoupen advokátem JUDr. Emilem Fleglem
se sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
se sídlem Žerotínovo náměstí 3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2017, č. j. JMK 107698/2017, sp. zn. S-JMK 104824/2017/OD/Ša,

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á.**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Ve včas podané žalobě žalobce napadá rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru dopravy, ze dne 25. 7. 2017, č. j. JMK 107698/2017, sp. zn. S-JMK 104824/2017/OD/Ša (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo dle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Znojmo, odboru dopravy (dále jen „správní orgán prvního stupně“), ze dne 24. 4. 2017, č. j. MUZN 32848/2017 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“).
2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), neboť dne 9. 8. 2016 v 10:23 hod. na pozemní komunikaci č. II/415, v obci, okr. ve směru jízdy na jako řidič nákladního motorového vozidla tov. zn., reg. zn., z nedbalosti překročil nejvyšší povolenou rychlost v obci, kde je maximální povolená rychlost 50 km/h a v tomto úseku mu byla silničním radarovým rychloměrem AD9T naměřena rychlost 72 km/h; při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h, mu tedy byla jako nejnižší skutečná rychlost naměřena rychlost jízdy 69 km/h. Svým jednáním tak porušil ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přestupek mu jako sankce byla podle § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu v souladu s ust. § 11 a § 12 (dnes již zrušeného) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, v rozhodném znění (dále jen „zákon o přestupcích“), uložena pokuta ve výši 2 300 Kč. Dále byla žalobci stanovena povinnost nahradit náklady řízení v částce 1 000 Kč na základě § 79 odst. 1 zákona o přestupcích v návaznosti na ust. § 1 odst. 1 vyhlášky Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů.
3. Žalobce předmětnou žalobou namítá, že správní orgán prvního stupně v rámci ústního jednání dne 17. 10. 2016 provedl nezákonné dokazování pouze úředními záznamy. Dle žalobce oznámení přestupku a úřední záznamy nejsou důkazy, které by prokazovaly, že ke spáchání přestupku skutečně došlo, nýbrž listiny nastiňující pouhé podezření, že ke spáchání přestupku mohlo dojít. Žalobce k tomu odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 5. 2015, č. j. 6 As 239/2014-39, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013-27, ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115 a nález Ústavního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. II. ÚS 788/02. V řízení o přestupcích platí, že správní orgán je povinen přesně a úplně zjistit skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit podklady pro vydání rozhodnutí, proto se nelze spokojit s tím, že skutečnost, že obviněný se dopustil přestupku, se jeví být pravděpodobnou, či dokonce nejpravděpodobnější verzí skutkového děje (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 83/2010-63, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115 a nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2011, sp. zn. I. ÚS 864/11). Žalobce dále uvádí, že vozidlo neřídil a na místě nebyl. Dle žalobce buď někdo jiný předložil jeho doklady, které nechal ve vozidle, nebo si policisté osobu řidiče zcela vymysleli. Tomu nasvědčuje i fakt, že část formuláře „Oznámení přestupku v silničním provozu“, nadepsaná „vyjádření a podpis řidiče, který je podezřelý z přestupku“, je nevyplněná a nepodepsaná.

4. Dále žalobce shledal pochybení správního orgánu prvního stupně v tom, že dne 9. 3. 2017 provedl dokazování svědeckými výpověďmi, ačkoliv k provedení dokazování nenařídil ústní jednání. Dokazování tedy proběhlo mimo ústní jednání, což je nezákonné, neboť tak byla porušena zásada ústnosti, jíž je přestupkové řízení ovládáno. Dle zvláštní právní úpravy v řízení o přestupku, podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích, je nařízení ústního jednání obligatorní a v nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu. Žalobce v daném případě nebyl předvolán k ústnímu jednání a ani k němu předvolán nemohl být, neboť ústní jednání nebylo nařízeno. Žalobci navíc nelze přičítat k tíži, že se k provádění důkazů nedostavil, když nebyl předvolán a ani k osobnímu dostavení se nebyl vyzván jiným způsobem (předmětná písemnost byla nadepsána „Vyrozumění o doplnění spisového materiálu a ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí“). V předmětném vyrozumění absentovalo i poučení ohledně možnosti klást svědkům otázky, o následcích nedostavení se apod., a prvoinstanční správní orgán tak jednal rovněž v rozporu se zákonnými pravidly správního procesu, jejichž těžištěm je zásada poučovací, zakotvená v ust. § 4 odst. 2 správního řádu. Dle žalobce tak nebyl zjištěn stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a řízení bylo stíženo podstatnými procesními vadami, čímž byl žalobce zkrácen na svých právech.
5. Žalovaný ve svém **vyjádření k žalobě** uvádí, že co se týče námitky žalobce ohledně dokazování úředními záznamy, judikatura uvedená žalobcem je zcela nepřiléhavá, neboť na rozdíl od uvedených rozsudků byl při ústním jednání kromě úředních záznamů proveden jako důkaz záznam o přestupku z měřicího zařízení. Dle žalovaného judikatura Nejvyššího správního soudu dovodila, že v případě přestupku spočívajícího v překročení nejvyšší dovolené rychlosti, je takto zjištěný skutkový stav dostatečný. Stran totožnosti řidiče dle žalovaného svědčí i další důkaz, a to výpověď svědka S., který uvedl, že dle předložených dokladů ztotožnil právě žalobce. Ten pak nepředestřel žádnou věrohodnou verzi toho, proč by policisté měli legitimovat někoho, kdo předložil jeho doklady.
6. K námitce nezákonnosti provedení dokazování mimo ústní jednání, žalovaný uvedl, že v souladu s § 74 zákona o přestupcích žalobce předvolal k ústnímu jednání na den 17. 10. 2016, žalobce se však z ústního jednání neomluvil a ústní jednání tak proběhlo v jeho nepřítomnosti. Správní orgán prvního stupně následně dospěl k závěru, že je třeba dokazování doplnit. Způsob dokazování není zákonem o přestupcích upraven, a proto nic nebránilo postupu podle § 51 odst. 2 správního řádu. Žalovaný tak navrhuje, aby soud žalobu zamítl.
7. Žalobce k vyjádření žalovaného podal repliku, dle níž záznam o přestupku z měřicího zařízení prokazuje pouze to, že daným vozidlem byla překročena nejvyšší povolená rychlost, avšak nezachycuje podobu, ani jinak neprokazuje totožnost pachatele přestupku. Tímto důkazem tedy nebyla prokázána vina žalobce. K výpovědi svědka S. žalobce dodal, že není jasné, na základě čeho mohl tento svědek tvrdit, že „ztotožnil právě žalobce“, když ho během správního řízení osobně neviděl. V případě řádně nařízeného ústního jednání, k němuž by byl žalobce předvolán a dostavil by se, by svědek Sluka naopak mohl dospět k

závěru, že se nejedná o osobu, která mu na místě silniční kontroly předložila doklady. Dále žalobce poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2009, č. j. 2 As 60/2008-111, kde v obsahově shodné věci Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní orgán má povinnost k projednání přestupku nařídit ústní jednání, a to v celém rozsahu prováděného dokazování, neboť právě k provádění dokazování ústní jednání slouží, a provedl-li některé důkazy mimo ústní jednání s odkazem na § 51 odst. 2 správního řádu, aplikoval na řízení právní normu, která na přestupkové řízení nedopadá, neboť úprava přestupkového řízení je *lex specialis* k obecné úpravě správního řízení podle správního řádu. K tvrzení, že žalobce byl včas vyrozuměn o konání dokazování mimo ústní jednání, podotkl, že předmětná písemnost byla nadepsána „Vyrozumění o doplnění spisového materiálu“ a bylo v ní uvedeno pouze tolik, že „správní orgán I. stupně z úřední povinnosti doplní spisový materiál o svědecké výpovědi zasahujících policistů. Výslech svědků je nařízen na 9. 3. 2017 od 10:00 hod.“ Žalobci jako právnímu laikovi z takto formulované písemnosti nebylo zřejmé, že bude mít možnost uplatňovat svá práva, když se jedná pouze o „doplnění spisového materiálu“. Nebyl tedy ani řádně vyrozuměn, ani řádně poučen o svých právech.

8. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Ve správním spisu se mj. nachází oznámením přestupku sepsané na místě kontroly dne 9. 8. 2016, úřední záznam ze dne 15. 8. 2016, záznam o přestupku s fotografií vozidla reg. zn. 5Z0 2605 s naměřenou rychlostí 72 km/h a fotografií v radarovém svazku, úřední záznam ze dne 14. 7. 2016, dále je zde založen ověřovací list č. 280/15 ze dne 1. 12. 2015, vydaný Autorizovaným metrologickým střediskem RAMET a.s., Letecká 1110, 686 04 Kunovice, z něhož vyplývá, že silniční radarový rychloměr byl ověřen jako stanovené měřidlo a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s platnou kalibrací od 1. 12. 2015 do 30. 11. 2016, osvědčení č. 010/12 ze dne 11. 4. 2012 o absolvování odborné přípravy Davida Šuhaje pro obsluhu a údržbu silničních rychloměrů RAMER 7, AD9, RAMER 10 a PolCam PC2006, a evidenční karta řidiče (žalobce) celkem s 6 záznamy o přestupcích spáchaných od roku 2015.
9. Dne 29. 9. 2016 si žalobce převzal osobně oznámení o zahájení správního řízení ve věci oznámeného přestupku, kterým byl zároveň předvolán k ústnímu jednání na den 17. 10. 2016. Ústní jednání se konalo bez přítomnosti žalobce, neboť tento se k jednání bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu nedostavil. Správní orgán prvního stupně provedl důkaz sdělením obsahu listin založených ve spise. Následně na den 9. 3. 2017 správní orgán prvního stupně předvolal zasahující policisty D. Š. a L. S. k doplnění spisového materiálu o svědecké výpovědi. Žalobci byla dne 17. 2. 2017 doručena písemnost Vyrozumění o doplnění spisového materiálu, v níž se podává, že výslech svědků je nařízen na den 9. 3. 2017 v 10:00 hod. Dále se zde uvádí, že obviněný má právo navrhnout důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit své stanovisko a bude mít možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí den po provedení výslechu svědků, kdy bude ukončeno shromažďování podkladů. Dne 29. 3. 2017 bylo žalobci doručeno Vyrozumění o doplnění spisového materiálu a ukončení shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí. Žalobci bylo sděleno, že spisový materiál byl doplněn o odborné vyjádření ve věci měření rychlosti vydané autorizovaným metrologickým zařízením

RAMET a.s., dle něhož měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze a lze ho použít ve správním řízení. Zároveň byl touto písemností žalobce poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu o skutečnosti, že bylo ukončeno shromažďování podkladů pro vydání rozhodnutí a žalobce má právo se k podkladům vyjádřit.

10. Dne 16. 5. 2017 bylo vydáno prvostupňového rozhodnutí, dle něhož z výpovědi svědků vyplynulo, že není pochyb o tom, že by žalobce vozidlo řídil a byl tedy v postavení řidiče vozidla a z pořízeného fotosnímku měřícího zařízení zcela jasně vyplynulo, že vozidlo zn. jelo ve svém jízdním pruhu a jiné vozidlo se na silnici nenacházelo. Fotosnímek obsahoval i ostatní informace z měření vozidla. Skutečnost, že rychlost vozidla byla změřena správně je dle správního orgánu prvního stupně zřejmé z vyjádření Autorizovaného střediska RAMET a.s. Na základě uvedeného správní orgán prvního stupně dospěl k závěru, že překročení nejvyšší dovolené rychlosti bylo řádně prokázáno.
11. Proti prvostupňovému rozhodnutí si žalobce podal blanketní odvolání, které na výzvu správního orgánu bylo doplněno. Namítal, že správní orgán dospěl k závěru, že vozidlo řídil právě žalobce, pouze na jednostranných úkonech policistů, které nemohou vést ke zjištění skutkového stavu a že správní orgán neprovedl výslech osob tyto podklady zpracovávajících, i když je během správního řízení provést mohl a měl. Dle žalobce dále bylo těžkou procesní vadou, že svědci byli vyslechnuti mimo ústní jednání v nepřítomnosti obviněného. Ve věci nebylo provedeno fakticky žádné dokazování, což má za následek porušení zásady materiální pravdy.
12. Žalovaný dle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí přezkoumal jak soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, tak i soulad řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy a neshledal, že by prvostupňové rozhodnutí nebo řízení, které jeho vydání přecházelo, bylo v rozporu s právními předpisy, které jsou v řízení o přestupku aplikovány. Uvedl, že dle ust. § 51 odst. 2 správního řádu o provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Žalobce byl o konání výslechu svědků prokazatelně zpraven, když mu bylo Vyrozumění ze dne 14. 02. 2017 doručeno dne 17. 02. 2017 do vlastních rukou. Výslech svědků je dle žalovaného možné konat i mimo ústní jednání, jak vyplývá z citované zákonné úpravy, za splnění uvedených podmínek. Dodal, že zjištění skutkového stavu bylo natolik kvalitní, že o skutkovém stavu neexistují žádné důvodné pochybnosti. Žalovaný dále uvedl, že prokázání viny obviněného za spáchaný přestupek v předmětném přestupkovém řízení nespočívalo pouze na úředních záznamech, nýbrž na několika důkazech, které správní orgán hodnotil jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, přičemž na základě těchto provedených důkazů dospěl k závěru, že se žalobce za vinu mu kladeného přestupku skutečně dopustil. V daném přestupkovém řízení správní orgán prvního stupně jako důkazy provedl především oznámení přestupku, úřední záznam, výstup z měřícího zařízení, výpis z evidenční karty řidiče – obviněného, ověřovací list měřícího zařízení, osvědčení o absolvování školení, odborné vyjádření ve věci měření rychlosti a výslech zasahujících policistů.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

13. Soud konstatuje, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jde o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).
14. V souladu s § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal Krajský soud v Brně napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
15. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.) a po zhodnocení uvedených skutečností dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
16. Žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně provedl dokazování pouze úředními záznamy policistů, které nemůžou být samy o sobě důkazem. Soud neshledal tuto námitku jako důvodnou.
17. Ze správního spisu je zřejmé, že není pravdou, že správní orgány použily jako důkaz pouze úřední záznam bez dalšího. K dokazování průběhu událostí popsaných v úředních záznamech v tomto případě byl proveden právě svědecký výslech osob - policistů, kteří úřední záznamy pořídili, nikoli tento záznam sám.
18. K povaze úředního záznamu krajský soud poukazuje, stejně jako žalobce, na konstantní judikaturu správních soudů, např. Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115, dovodil (obdobné závěry vyplývají z žalobcem citované judikatury), že „(...) úřední záznam o tom, že byl spáchán přestupek a kdo je z jeho spáchání podezřelý, poskytuje správnímu orgánu pouze předběžnou informaci o věci; nelze jej však považovat za důkazní prostředek (...). K dokazování průběhu událostí popsaných v úředním záznamu slouží mj. svědecký výslech osoby, která úřední záznam pořídila, nikoli tento záznam sám.“ Je tomu tak především z toho důvodu, že pořízení úředního záznamu, jakožto jednostranného procesního úkonu, nemůže samo o sobě naplnit požadavek na dostatečné zjištění skutkového stavu. To však neznamená, že by byl úřední záznam pořízený v souvislosti se zjištěným protiprávním jednáním v přestupkovém řízení zcela neprůkazný. Pro příslušný správní orgán je úřední záznam naopak s ostatními podklady předloženými správnímu orgánu ze strany policejního orgánu nenahraditelným zdrojem informací pro určení, jakým způsobem bude v přestupkovém řízení dále postupováno, resp. jakým způsobem bude ve správním řízení vedeno dokazování. Úřední záznam o spáchání přestupku, jakož i oznámení o přestupku se tedy bezesporu řadí mezi podklady rozhodnutí. To nerozporuje ani shora citované rozhodnutí, z něhož pouze vyplývá, že úřední záznam, potažmo jiný jednostranný procesní úkon, nemůže představovat jediný podklad k prokázání viny obviněného, neboť je pro tyto účely zcela nedostačující a nezabezpečuje náležité zjištění skutkového stavu. V daném případě však správní orgán prvního stupně svým povinností

ve smyslu zásady materiální pravdy dostál, když při zjišťování skutkového stavu nezůstal pouze u konstatování úředního záznamu o spáchání přestupku a oznámení přestupku, ale provedl řádné dokazování.

19. Správní orgán prvního stupně měl k dispozici několik dalších důkazních prostředků. Skutečnost, že žalobce překročil nevyšší dovolenou rychlost, je zřejmá ze záznamu o přestupku ze dne 9. 8. 2016, doplněným ověřovacím listem č. 280/15 ze dne 1. 12. 2015 a osvědčením č. 010/12 ze dne 11. 4. 2012. Součástí záznamu je fotografie vozidla žalobce znázorňující naměřenou rychlost 72 km/h na úseku s maximální povolenou rychlostí 50 km/h.
20. Z povahy úředního záznamu jako jednostranného úkonu správního orgánu tedy vyplývá, že pachatele přestupku nelze postihnout výhradně na základě úředního záznamu, aniž by byly proti přestupci jakékoliv jiné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008-115). V nyní řešené věci však proti žalobci existovaly další důkazy, a to zejména záznam o přestupku a výslechy svědků – policistů, tedy důkazy, jež nemají pouze zprostředkovanou vypovídací hodnotu, a které právě ve spojitosti s daty z úředního záznamu a oznámení přestupku činily skutkovou situaci naprosto jasnou. Krajský soud proto souhlasí s tím, že správní orgány pomocí těchto důkazů zjistily skutkový stav věci, o němž neměly žádné důvodné pochybnosti, a prokázaly, že se žalobce dopustil daného přestupku. Stav bez důvodných pochybností lze vyjádřit jako míru pravděpodobnosti, při níž neexistují rozumné pochybnosti o opaku. Hodnotily-li správní orgány popsané důkazy jednotlivě a v jejich vzájemné souvislosti, mohly dospět k jedinému možnému logickému závěru, a to že se žalobce uvedeného přestupku dopustil.
21. Co se týče tvrzení žalobce, že vozidlo v daném čase a místě neřídil, tak i v tomto případě správnímu orgánu prvního stupně jako podklad sloužily úřední záznam a oznámení přestupku. Vzhledem k tomu, že správní orgán prvního stupně považoval za nezbytné řízení doplnit o výslech svědků, proto k ověření totožnosti žalobce vyslechl zasahující policisty. Ti uvedli, že jako řidič vozidla byl spolehlivě zjištěn žalobce. Krajský soud považuje za zcela nepravděpodobné, že by se přestupku dopustila jiná osoba. Ze všech relevantních podkladů totiž vyplývá, že řidičem motorového vozidla, jež bylo policií kontrolováno, byl žalobce, který byl rovněž policisty ztotožněn podle předloženého řidičského i občanského průkazu. Soud zcela vylučuje, že by policisté řádně neztotožnili osobu řídící uvedené motorové vozidlo, když policisté takovou činnost provádějí prakticky denně. Navíc se jeví zcela nepravděpodobným, aby se žalobce pohyboval bez dvou dokladů totožnosti, či aby v danou dobu řídil někdo odlišný od žalobce vozidlo a nadto s jeho osobními doklady. Žalobce ani nenabídl žádnou jinou verzi skutkového děje, kterou by bylo nutné z tohoto pohledu prověřit, např. by předložil důkazy, že se v inkriminovanou dobu skutečně nacházel v zahraničí či by správním orgánům sdělil, kdo vozidlo řídil místo něj.
22. Krajský soud tedy vzal za zcela jednoznačně prokázané, že řidičem předmětného motorového vozidla byl v inkriminovanou dobu právě žalobce, kdy byl zastaven policisty a tento policistům předložil k nahlédnutí občanský i řidičský průkaz. Toto vyplývá ze záznamů policistů, přičemž z ničeho není patrné, že by policisté na řešení uvedeného

přestupku byli nějakým způsobem zainteresováni, že by snad žalobce osobně znali a měli s ním nějakou negativní zkušenost, tedy že by jejich záznamy neměly být pravdivé. Soud dospěl k závěru, že nic takového v případě žalobce neproběhlo, když policisté pouze plnili své služební povinnosti a na vyřízení přestupku, kterého se měl žalobce dopustit, neměli žádný zájem. Naopak žalobce takový zájem měl, neboť věděl, že přestupkové jednání je sankcionováno, a že mu může hrozit pokuta, popř. ztráta bodů.

23. Na závěr soud doplňuje, že zákon o přestupcích blíže neupravuje postup při zjišťování skutkového stavu a nestanoví požadavky na míru jeho objasnění. Proto je nutno na základě § 51 zákona o přestupcích, který uvádí, že na řízení o přestupcích se subsidiárně použijí předpisy o správním řízení, vyjít při posuzování těchto otázek ze správního řádu, v jehož § 3 je uvedeno, že správní orgán má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, tedy s požadavky na zákonnost jeho postupu. Ust. § 50 odst. 3 správního řádu pak správnímu orgánu ukládá povinnost i bez návrhu zjišťovat všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu v řízení z moci úřední správní orgán ukládá nějakou povinnost. Správní orgán přitom podklady pro rozhodnutí, zejména důkazy, hodnotí podle své úvahy, přitom pečlivě přihlíží ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, včetně toho, co uvedli účastníci (§ 50 odst. 4 správního řádu). Samotný postup správního orgánu při provádění dokazování pak upravuje § 51 a násl. správního řádu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 As 44/2009-101). Dle krajského soudu byl skutkový stav zjištěn řádně a spolehlivě na základě podkladů ve správním spise (oznámení přestupku, záznam z měření a svědecké výpovědi). Rychlost naměřená žalobci byla spolehlivě zjištěna ověřeným silničním rychloměrem. Žalobce žádným způsobem neprokázal, že by snad fungování tohoto rychloměru nemělo být v pořádku, nebo že policisté provádějící měření rychlosti u žalobce nepostupovali v souladu s návodem, nebo jakýmkoliv jiným způsobem prováděli toto měření nesprávně. Je třeba doplnit, že žalobce bezprostředně po zastavení vozidla zasahujícími policisty netvrdil, že by naměřenou rychlostí nejel, popř. že by policisté postupovali v rozporu s návodem k obsluze (viz oznámení přestupku sepsané na místě).
24. Dále žalobce namítal, že žalovaný nesprávně posoudil otázku, zda bylo možné provádět výslech svědků mimo ústní jednání bez přítomnosti žalobce. I tuto žalobní námitku shledal soud za nedůvodnou.
25. Podle § 74 odst. 1 zákona o přestupcích v rozhodném znění „[o] přestupku koná správní orgán v prvním stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.“
26. Podle § 51 odst. 1 správního řádu pak platí, že „[k] provedení důkazů lze užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Jde zejména o listiny, ohledání, svědeckou výpověď a znalecký posudek.“

27. Podle odstavce 2 téhož ustanovení pak „[o] provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Tuto povinnost nemá správní orgán vůči účastníkovi, který se vzdal práva účasti při dokazování.“
28. Podle § 18 odst. 1 správního řádu „[o] ústním jednání a o ústním podání, o výsledku svědka, výsledku znalce, provedení důkazu listinou a ohledání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol.“
29. Obecně tedy platí, že dokazování probíhá při jednání, které v přestupkovém řízení nelze konat v nepřítomnosti obviněného z přestupku, byla-li jeho omluva řádná. Na druhou stranu platí rovněž, že důkazy lze ve správním řízení provádět i mimo ústní jednání. Z ust. § 51 odst. 2 správního řádu vyplývá povinnost správního orgánu provádět důkazy, jen pokud dá účastníkům řízení možnost být přítomni při jejich provádění, ať už při ústním jednání, nebo mimo ně. Jedná se o konkretizaci základní zásady činnosti správních orgánů deklarované v § 4 odst. 4 správního řádu, kdy správní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. V takovém případě však musí být o provedení důkazu sepsán protokol dle § 18 správního řádu (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 7 As 57/2010-82). Účelem těchto procesních pravidel je zajistit účastníkovi řízení možnost reagovat na důkazy.
30. Výjimka z povinnosti informovat účastníky řízení o provádění dokazování mimo ústní jednání je možná v případě, jestliže hrozí nebezpečí z prodlení, nebo jestliže se účastník vzdal práva účasti na dokazování. Nebezpečí z prodlení spočívá ve ztížené možnosti či úplné nemožnosti příslušný důkaz provést, pokud by správní orgán účastníky předem informoval (viz Vedral, J. Správní řád – komentář. Vydání II., aktualizované a rozšířené. Praha: Nakladatelství Polygon, 2012. s. 521). Nutnost přítomnosti účastníků řízení při dokazování tedy není bezvýjimečná. Mimo nebezpečí z prodlení platí stejně jako v případě ústního jednání, že pokud se i přes vyrozumění správního orgánu účastník řízení nedostaví, lze dokazování provádět i bez jeho přítomnosti.
31. Ze správního spisu plyne, že byla dodržena pravidla pro provedení důkazu mimo ústní jednání. Žalobce byl o jeho provádění včas vyrozuměn, a to dne 17. 2. 2017, kdy si osobně převzal písemnost Vyrozumění o doplnění spisového materiálu, jak vyžaduje § 51 odst. 2 správního řádu. O výsledcích zasahujících policistů byly taktéž řádně sepsány protokoly. V předmětné písemnosti se taktéž žalobce řádně poučil podle § 36 odst. 1, 2 a 3 správního řádu, tedy možnost žalobce navrhopat důkazy, činit jiné návrhy a seznámit se s provedenými výsledky svědků. V dané věci tak byl důkaz proveden správně, neboť o něm jako o podkladu pro rozhodnutí byl žalobce řádně vyrozuměn. Nutno taktéž dodat, že není pravdou, že by správní orgán prvního stupně neprovedl dokazování při ústním jednání. To se konalo dne 17. 10. 2016 a žalobce k němu byl řádně předvolán písemností Oznámení o zahájení řízení a předvolání k ústnímu jednání, které si žalobce osobně převzal dne 29. 9. 2016 a z jednání se žádným způsobem neomluvil. Správní orgán prvního stupně tak nepochybil, pokud nejdříve provedl dokazování při ústním jednání, následně zjistil potřebu dokazování doplnit o výsledky svědků, o tomto postupu řádně žalobce vyrozuměl a o výsledcích svědků sepsal protokoly. Poté byla žalobci opět doručena

písemnost dne 29. 3. 2017, v níž byl žalobce poučen o možnosti seznámit se se všemi podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim, což žalobce po celou dobu řízení před správním orgánem prvního stupně neučinil.

32. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že nejsou důvodné, a proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. července 2018

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.